

Petróci Gó

P i t y p a n g

Repülni vágyik,
nem köti híség,
tajtékja szürke,
súlytalan könnyűség.

D u n a p a r t

Komor vasgömbökhöz kikötve
sugárkötélen leng
a holnap.

S z e n t e n d r e

Vaskapuk virágai közt
rozsdás csönd sirdogál.
Szépség méhében
lappangó halál.

S z e n t e n d r e i

g y e r e k s i r o k

Sulyon jégszárnyak suhogása -
igy altatta őket
a távoli folyó.
Most ébrednek
alig-volt husuk
felragyogó illata
végtelen csontjaikat
betakarja.

B r i s t o l , 1 9 7 4 . f e b r u á r

Állandósága fájdalmát
a tenger
kagylók rekedt torkából
kiáltja szét,
sirályok sebzett csőrében
lebeg
a palaszürke ég.

J á t é k a z é j s z a k á v a l

Azt a sötét, sugárcírmos üveggolyót
reggelre összetöri mindig
nyugtalan kezem,
s hiábavaló szilánkjaitól
véresek nappalaim.

Ostoba gyermek vagyok,
a büntetést megérdemeltem,
holnaptól mélyen alszom,
s mások játszanak, ügyesebben.

V á g y

Fekete moharózsa-árnyon

megkövült gyík

könnye perreg.

Jaj, mit tegyek?

Vigasztalnom sem,

elűznöm sem lehet.

R ő z s e s z e d ő Ö r e g a s s z o n y

Kövült hőségben didereg;

- Istenem, mikor lesz ismét meleg? -

motyogja, s gyűjti téltre a fát,

de közben mindörökre zárt

fonnyadó szivéből

szökik már az izzó világ.

L á z

Citromok hűs irgalma nyugtat
forró gőzök, kinin.

Hiába.

Semmi sem segít

husz év

bujkáló lázain.

J ó z a n s á g

Körmödről lassan leperegnek

a szerencse csalóka félholdjai.

A váratlanban többé nem hiszel.

Soraodhoz szögezve létezel.

S z o m e r u a r s p o e t i c a

Mint vak szülőnek

Látó gyermek

A vers nekem

Ma már oly távoli csoda

S szökik a hasznos téboly

Pótolhatatlan mámore

R á k

A fehér tálon

alvadt vérrögök

szemében

kigyult a halál,

s az emberi

arcot

befonták az oszlás

takarhatatlan illatu

virágai.